

Olen rakastunut elämään

Pieni, hento nainen tulee seisomaan viereeni raitiovaunupysäkillä. Kassi hänen kädessään kertoo että hän on käynyt ostoksilla niin kuin minäkin. Keskustelumme alkaakin juuri kasseista.

- Tämä ostoshomma meillä naisilla jatkuu päivästä toiseen, hän sanoo ja jatkaa: Ensin valitaan kaupassa, mitä perheelle sinä päivänä tarjotaan ja valmistetaan ruoka. Vähiten kuluu aikaa itse syömiseen!

Siinä me seisomme ja odotamme vaunua tulevaksi. Puheenaiheet vaihtuvat. Iloitsemme yhteen ääneen pitkästä syksystä ja sen kauneudesta. Huomaan että seisominen väsyttää häntä. Yritän nähdä takanamme olevasta sähköisestä ilmoitustaulusta, kuinka monta minuuttia on vielä jäljellä. En saa selvää. Hänkin katsoo ja sanoo sekä kellon- että odotusajan. Vielä kestää.

Puhe kääntyy elämän kulkuun. Kun kerron kiittäväni Jumalaa jokaisesta aamusta, jolloin pystyn nousemaan ja lähtemään liikkeelle, nainen nyökkää ja sanoo: Luojalta tulee kaikki. Yllättäen hän kysyy, haluanko arvata hänen ikänsä. Katson häntä tarkemmin. Kaikki on huoliteltua, vaatetus ja meikitkin kohdallaan. En rohkene arvata ja pyydän häntä kertomaan.

- Minulla on kolme vuotta jäljellä sataan. Olen täyttänyt 97.

Hän hymyilee huomattessaan hämmästykseni.

- Näköni on vielä hyvä, kuulo vähän reistailee. Jalat ovat se minun heikko kohtani.

Olen yhä hämmentynyt. Tarjoan hänelle käsivarttani tueksi. Olemme seisleet kohta puoli tuntia, mutta hän torjuu ehdotukseni. Lasken mielessäni että hän on syntynyt 1919. Silloin elettiin vaikeita aikoja sekä Suomessa että koko Euroopassa.

Vihdoin raitiovaunu tulee – onneksi melko tyhjänä – ja pääsemme istumaan. Hänen pysäkkinsä on aikaisemmin. Näen hänen menevän ovelle, mutta en pääse varmistamaan että hän selviää vanhanmallisen vaunun rappusista. Kun vaunu lähtee liikkeelle, näen hänet. Hän on saanut otteen pysäkillä olevasta kaiteesta.

Käyn vielä kotiin tultuani läpi kohtaamistamme. Mieleeni nousee muisto, jonka tapahtumapaikkana on Lontoo ja Albert Hall. Siellä oli meneillään Pelastusarmeijan juhlakokous. Yksi puhujista oli komentaja Catherine Bramwell- Booth, perustajamme William Boothin pojantytär. Hän taisi siinä vaiheessa olla lähes 100-vuotias. Joku ohjasi hänet mikin ääreen. Joku toinen oli huolestunut siitä, jaksako hän seistä ja tarjosi tuolia. Sitä ei komentaja tarvinnut.

En muista oikeastaan mitään hänen puheestaan, mutta hän huokui koko olemuksellaan uskonvarmuutta ja rikkaita elämänkokemuksia. Olen kuullut radiohaastattelun, jossa hän sanoo ” I am in love with life” , *Olen rakastunut elämään*. Näitä kahta tapaamaani ihmistä yhdisti voimakas halu elää, kokea yhä jotakin uutta.

Pysäkillä kohtaamastani naisesta saan tuskin tietää enempää, mutta Catherine Bramwell – Boothin kohdalla on toisin. Internetin kautta on hänestä paljon tietoa saatavilla.

Tiedän että sain molemmilta hyvän esikuvan omaan elämänmatkaani.